

## Na cesti.

Nad poljem, od suše ožganim,  
Poldanski zrak plamení,  
Med poljem široka cesta  
V neznane kraje drží.

Jaz hodim po cesti beli  
In gledam čez daljno plan . . .  
Nikjer drevesa, da potnik  
Počil bi utrujen, prašán!

Veselje mi vsako umira  
Na svetu puščobnem tem;  
Res, cesta, besede hvalne  
Nobene tebi ne vém!

In vender — čarôbna obséna  
Na trudne mi lega očí:  
Vsa cesta je zljajci živa,  
Za potnikom potnik hití . . .

Zamaknjen jih gledam vse óne,  
Ki kdáj so hodili tod;  
Iz raznih so prišli krajev,  
Bog sam vé, kdaj in odkod! . . .

Nad poljem, od suše ožganim,  
Trepeče poldanski sev,  
V dnú srca méni giblje  
Minulih se časov spev . . .

A. Funtek.



## Molčeci govor.

Óbleko na sebi uredil,  
Klobuk si je skrbno očedil,  
Popravil si kito za trak  
In v kôsnjo odšel je junak.

»Najlepši da fant je v bližini«,  
Ta misel dekleta jedini,  
In mnogo grabljíce lepé  
Zavidno o njem govoré.

A jedna posluša besede,  
Na zémľjo obrača poglede,  
V obrazek udarja ji kri —  
Takó se molčéé govori . . .

y.



## Utve.

V jézero so se spustile  
Utve, ptice zlatokrile,  
V valih plavale vodá,  
Ko do bréžnih tál prispéle,  
Jaderno so odletele  
Pod neskončni svôd nebá.

Take so, mladenič, nade  
V nežnem krilu duše mlade;  
V sên te zibljejo maméč.  
Hitro, kakor se vdomóvil,  
Rôj se bode njih odslóvil,  
Vrnil najbrž nikdar več!

L. V.

